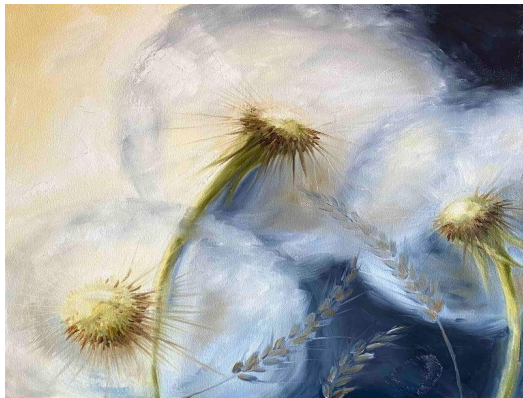

«Радість у дрібницях»

Випадеш дощем в полудневу спеку,
Прохолодним вітром освіжиш думки.
Світ такий маленький, коли ти далеко,
І безбарвно світять в небесах зірки.
Листям затріпочиш так сором'язливо
Трафіком шаленим увірвешся вмить.
Хай вогонь буяє щиро і красиво,
У тумані тлену більше не болить.
Хвилями морськими розіб'єш всі скали,
Маяком освітиш відкриттів шляхи.
Люди через слабкість завжди нам брехали,
Всі хотіли бігти, та не ми, птахи.
Кришталеві сльози чи роса в світанні,
Лісові стежинки чи безкрайній степ
Завжди зупинялися в кроці від зізнання.
Музика класична, підлітковий реп,
Можна говорити довго і завзято
Що ми схожі, різні або не такі.
В кінці кадру голос - стоп. Усе. Відзнято.
І усе по колу - вороги-близькі.
Кожен розуміє так, як собі знає,
І цінує щастя, якщо мав біду.
Хтось назве це пеклом, та я відчуваю
Радість у дрібницях, де тебе знайду...

«Гроза»

Гривить гроза у Величі своїй,
Вмиває землю срібними дощами,
Змиває долу сотні сподівань і мрій.
Цілує все навкруг холодними вустами.
Цілує неба крижану блакить,
Гірських хребтів величній вершини,
Затримується на тобі на мить....
А далі з гуркотом вмиває полонини.
Гривить, розходить у гнівові своїм,
І не вщухає, набирає сили,
Так прагне все навкруг дощами вмити,
Закрасти в серці почуття провини.
Чому тебе минула, обійшла?
Бо хто з середини незримим Сонцем сяє,
То, як гроза не мила б й не гула,
А світло внутрішнє вона не подолає.
Заледенілих внутрішньо, лише «гроза»,
Дощами хлеще й щедро омиває....

«Доля»

Приносить зміни тільки час
і мушиш жити так, як Доля написала.
Роби, хоч сотню спроб - усе дарма.
Якщо по-іншому Вона все спланувала.
І кожен новий день - це новий шанс
узяти щось з її важких уроків.
А коли буде важко - просто йди,
туди, де забуваються тривоги.
Милуйся квітами, шукай красу,
що тішитиме твоє спрагле серце.
І вір тільки в хороше, в доброту,
бо горе й смуток - це миттєве.
Втрачаєш - знай, що краще віднайнеш.
І не бери собі у душу зайве.
А коли з планами якимись йдеш -
обов'язково щось зроби спонтанне.
Радій дрібницям і смакуй життя.
Воно Тобі за це віддячить.
В тяжкі хвилини не страждай,
бо з часом буде все інакше.

«Весна»

Ходім, подивимось, куди струмки течуть?
Течуть, течуть до безкінечності і в Нікуди зникають,
Й шкода лише, що вже ніде немає
Того, хто б захотів останню пісню їх почути:
Струмки течуть...
Ходім, подивимось, куди зникають
Позаторішні наші сни,
Зимові холоди,
Куди мутними ріками стікають
Роки і сльози, далі і думки...
Течуть струмки... Течуть струмки...
Тілами того снігу, що з учора падав, попливли
Прозорі краплі, несучи в собі солоні сльози
Чийхось душ, чийхось бід й життів;
Струмок пустелю напоїть хотів,
А трапилося так, що залишив озимій сльози.
Ходім, подивимось, куди струмки течуть?

Кудись біжать, до безкінечності і краю
Життя, думок, зими, весни...
Течуть струмки... течуть струмки...
Чийсь десь болі розмивають,
Й радіти нам би, що весна прийшла –
Але, хто знає, може, ще заграють
Сумну мелодію нам сині небеса.
Весна прийшла... весна прийшла...
Ходім, подивимось, куди течуть струмки?
Течуть так, знаєш, водоспадом
Мелодій різних – і веселих, і сумних,
І спогадів не наших, і туманом
Чиїсь пам'яті живих років.
Пісні струмків... пісні струмків...
Ходім, подивимось, куди течуть струмки?
І наші мрії і думки;
Шкода лише, що всі не хочуть їх почути,
Струмкам же байдуже: вони течуть...
З нікуди, з тіла снігу, в Нікуди біжать,
Як роки й час – так мчать і мчать,
І марно відлетіть, щоб пісню їх почути:
Струмки кудись біжать...
Струмки течуть...